

Beste mensen,

De weg van Christus leidt naar een mooi doel, maar hoe blijf je weerbaar onderweg? In het Onze Vader wordt gebeden: Uw Koninkrijk kome. Gods heerschappij zal er zijn in de hemel en op aarde. Dat lijkt nog toekomst. Andere tegengestelde machten zijn nog aan het werk. We bidden voor ons dagelijks brood, ons alledaags bestaan nu, ons levensonderhoud. Het volk Israël was op weg naar het beloofde land, een perspectief om naar uit te zien. Voor elke dag kreeg men een portie manna, voldoende voor één dag, je kon het niet bewaren. Ze hebben geen voorraad meegekregen voor jaren, en het land van belofte was nog niet in zicht. De belofte voor de toekomst was gegeven. Maar om te overleven was het hemelse brood dagelijks nodig. Steeds was het weer verzamelen, en weer bidden: geef ons heden ons dagelijks brood. Elke dag weer bijstand vragen van de hemel.

Ook wij mogen weten van Gods beloften. Als we de weg van Christus willen gaan zijn we ook als een volk onderweg. Het dagelijks gebed kan kracht geven om vol te houden, het is goed dagelijks met Hem contact te onderhouden, het kan ons op koers houden. Op deze manier kan een vertrouwde relatie groeien alsof er een gesprek ontstaat. Wordt zó bidden dan een gewoonte? Ik denk dat het geen slechte gewoonte is. Een gebed hoeft niet alleen een oproep te zijn voor als we in nood gezeten zijn, als een SOS-signaal. In het SA-JO-jeugdkamp werd vroeger gezongen: Lees je Bijbel bid elke dag, als je groeien wilt!

Een goede Sabbat gewenst,

Roel Dijk